

Dagen efter, og hvori man forbeholdt sig Retten til at lade udføre Arbejde naar som helst og hvor som helst. Men det mest pudsig ved denne Skrivelse er dog, at man slutter med at udtale: Finder den ærede Organisation herefter Anledning til, at disse Forhold drøttes under frie Former, uden Pres af nogen Tvangssituation, er Foreningen villig til en saadan Drøftelse, naar den kan foregaa mellem frie Borgere i et frit Samfund. Jeg skal hertil bemærke, at om Morgenen tidlig, Dagen før denne Skrivelse blev modtaget, var der ankommet Militær fra Viborg, Aarhus og Aalborg, og to Dage før, om Aftenen, altsaa Dagen før det Mødes Afholdelse, hvor Skrivelsen affattes, var hele den disponible Del af Aarhus Bøtjente ankommet. Da man modtager denne Skrivelse, er Byen praktisk talt i Belejringstilstand, og det lyder derfor noget pudsigt, at man tilbyder en Forhandling under frie Former og uden Tryk af nogen Art. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Justitsminister mener om en Forhandling af denne Art, om han mener, at de Randers Arbejdere skulde finde sig i at blive sat under militær Bevogtning paa den Maade, det skete. Men det belyser under alle Omstændigheder, at det var først efter Politimester Seidenfadens Forbindelse med København og efter hans Deltagelse i Mødet med Arbejderne, at han indtog den stejle Holdning, som han indtog. Jeg forstaaer selvfølgelig godt, at det var, fordi Regeringsbladet i Randers kritiserede ham over al Maade, fordi han havde indladt sig i en Diskussion med Arbejderne; først den Gang han fik sig iklædt den fulde Krigsmaling, viste der sig Tilfredshed indenfor Venstres Presse.

Nu siger den højtærede Justitsminister, at han har ingen Ordre givet. Han siger i den Skrivelse, han har sendt Finansudvalget: „I den Anledning skal jeg oplyse, at da jeg føler mig overbevist om, at alle de under Justitsministeriet sorterende Politimyndigheder er klare over, at den nuværende Regering“ — altsaa i Modsætning til den tidligere Regering — „ønsker, at den i Lovgivningen tilsikrede Arbejdetsfrihed skal beskyttes fra Statsmagtens Side, har jeg ikke fundet Anledning til at give Politimyndighederne nogen offentlig eller hemmelig Instruktion“. Men saa slutter han sin Skrivelse: „Jeg undlader dog ikke at tilføje, at jeg har staaet i daglig Forbindelse med de forskellige interesserede Politimestre for stadig at kunne være i Kontakt med dem og have fornøden Klarhed over Situationen, og hvad denne gør nødvendigt, ligesom jeg under disse Samtaler har pointeret Regeringens

Standpunkt“. Det fremgaar da deraf tydeligt, at den højtærede Justitsminister daglig har indprentet sine Politimestre sit Standpunkt. Saa er den første Del af Skrivelsen temmelig overflødig, saa kunde den højtærede Justitsminister have indskrænket sig til den sidste Del. Medmindre det skulde være for at faa den lille Elskværdighed stukket ud til det tidligere radikale Ministerium. — Man forstaaer derfor godt, at Arbejdsgivernes Skrivelse kom til at lyde, som den lød, efter at man nu havde faaet Maskineriet i Orden og vidste, at man ikke behøvede at tage noget som helst Hensyn til Arbejderne.

Jeg paastaar altsaa, at denne Ændring af Taktikken paa det Tidspunkt, jeg har sagt, faktisk fandt Sted, og Politimesterens Bemærkning om positiv Løgn falder derfor tilbage paa ham selv. For øvrigt mener jeg ikke, det er klædeligt, at Folk, som vil gaa for at være paa den øverste Rangstige i Samfundet, benytter sig af den Slags Udryk offentligt.

Jeg er forbavset over, at der ikke blev mere Uro i Landet, end der blev. Jeg tror, at ogsaa mange ærede Venstremænd med mig havde ventet, at saaledes som Forholdene udartede og efter den Maade, hvorpaa man behandlede Arbejderne baade ved Stillingen til Arbejdsløshedsloven og ved en Række andre Forholdsregler, hvorved man fra Dag til Dag skabte daarligere og daarligere Kaar for dem, maatte det føre til vanskelige Forhold, og det var vel ogsaa derfor, den højtærede Justitsminister havde saa travlt med at slaa ned for at faa skabt et Præcedens, at han fik slaaet ned en Smule, efter min Mening ikke saa lidt, for tidligt. Nej, naar der er holdt Ro i Danmark under disse Forhold, skyldes det Arbejdernes stærke Organisation. Hvis ikke Arbejderpartiets Organisationer havde haft en saadan Magt over deres Folk, som de faktisk har paa Trods af Forholdene, vilde den højtærede Justitsministers Apparat ikke have kunnet slaa til. Det viser sig da ogsaa, at et Blad som „B. T.“ har skrevet om den Randers Politimester, at det utvivlsomt var en Fejl, at han havde ageret for meget. Det er ogsaa det, jeg vil paastaa her. Jeg vil slutte mig til dette konservative Blad, at Fejlen ved Situationen i Randers var den, at den Randers Politimester agerede for meget. Hvis han bare havde ladet være med sin Ageren, vilde alt have formet sig paa en ganske anden Maade.

Endelig skal jeg ganske kort nævne nogle Eksempler paa det Væv af Usandheder, der er blevet udslynget og kolpor-